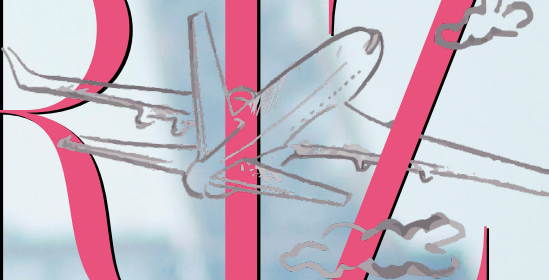

PARÍŽ

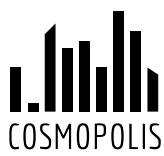

JE VŽDYCKY
DOBŘÝ
NÁPAD

Jenn McKinlayová

COSMOPOLIS

PAŘÍŽ
JE VŽDYCKY
DOBŘÝ
NÁPAD

Jenn McKinlayová

Přeložil Jiří Kobělka

Copyright © 2020 by Jennifer McKinlay

All rights reserved including the right of reproduction in whole
or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division
of Penguin Random House LLC.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Jiří Kobělka, 2021

Cover photography © Deposit Photos / encrier, Freepik

ISBN 978-80-271-3086-3

KAPITOLA 1

„Budu se ženit.“

„Co?“

„Už máme vybrané i barvy. Růžovou a šedou.“

„Ehm... růžovou a jakou?“

„Šedou. Co myslíš, Chelsea? Řekni mi upřímně, není to moc retro?“

Zírala jsem na svého otce, vdovce středního věku. Stáli jsme v prodejně svatebních potřeb na rohu Boylston a Berkeley Street uprostřed Bostonu a on se se mnou bavil o barvách na svatbu. Na *svoji* svatbu.

„Promiň, dej mi vteřinku.“ Zvedla jsem ruku, zamžourala jsem a pokusila se najít odpověď na otázku, co se tady sakra děje.

Ze svého bytu v Cambridge jsem vyrazila jako střela na základě tátovy textovky. Žádal mě, ať za ním přijedu na tuhle adresu, protože je to naléhavé. Čekala jsem, že mu operují srdce, a on na mě vybalil svatební barvy!

Najednou jsem se nemohla nadechnout. Odmotala jsem si z krku vlněnou šálu, která mě škrtila, z hlavy jsem si strhla pletenou čepici a obojí jsem si nacpala do kapes. Prsty jsem si promnula čelo, abych si do mozku nahnala krev. Nepomohlo to. *No tak, Martino- vá*, zaklínala jsem samu sebe, *vzpamatuj se*. Rozepnula jsem si vato-

vanou zimní bundu, abych si dopřála trochu vzduchu, a zaměřila jsem pozornost na otce.

„Cos to říkal?“

„Růžová a šedá. Jestli to není moc retro?“ zopakoval otázku Glen Martin alias táta. Posunul si brýličky s drátěnými obroučkami výš na nos a podíval se na mě, jako by mi kladl zcela racionální otázku.

„Ne, myslím to předtím.“ Opsala jsem prstem kružnici, abych mu naznačila, že mi to má přehrát celé od začátku.

„Budu se ženit!“ Hlas mu přešel ve fistuli a já dospěla k závěru, že mého jinak usedlého pětapadesátiletého tátu uhranula nějaká vdavekchtivá dvacítká.

„Není ti něco, tati?“ zeptala jsem se. Pokud mi totiž bylo známo, neměl otec ani žádnou přítelkyni, natož aby pomýšlel na manželství. „Neuklouzl jsi v poslední době na ledu a nepraštil se do hlavy? Ptám se, protože mám pocit, že tohle nejsi ty.“

„Tak promiň,“ řekl mi na to. Natáhl se a sevřel mě ve spontánním objetí, což byl další důkaz, že není ve své kůži zadumaného matematika. „Jsem prostě... Jsem strašně šťastný. Co říkáš na to, že bys nám šla za květinovou družičku? Házela bys před nás v procesí okvětní lístky.“

„To nevím... Vždyť je mi skoro třicet.“ Snažila jsem se nedávat najevo, jak jsem z toho všeho konsternovaná. Co se tady děje?

„To ano, ale my budeme mít kompletní svatební hostinu a vy se sestrou byste ve stejných šatíčkách vypadaly moc roztomile. Třeba v něčem třpytivém.“

„Ve stejných šatíčkách? Třpytivých?“ zopakovala jsem. Snažila jsem se nějak si to všechno přebrat, ale nešlo to. Náš milovaný táta se evidentně zcvokl. Asi bych měla sestře zavolat.

Zkoumavě jsem si prohlížela jeho obličej a snažila se posoudit, nakolik je šílený. Upřeně se na mě díval hnědozelenýma očima – stejnýma, jaké jsem každé ráno viděla doma v zrcadle –, ale zatímco

moje oči často vypadaly zastřené a vyhasle, ty jeho radostně zářily. Ten člověk byl snad opravdu šťastný.

„Ty to myslíš vážně,“ hlesla jsem. Rozhlédla jsem se po prodejně, která byla až po strop napěchovaná nadýchanými bílými svatebními kreacemi. Vůbec mi to nedávalo smysl, ale nedalo se popřít, že opravdu stojím ve svatebním salonu. „Nestřílíš si ze mě, že ne?“

„Vůbec ne.“ Otec se znovu zaculil. „Tak už mi poblahopřej, broučku, budu se ženit.“

Měla jsem pocit, že mi došel dech. V posledních sedmi letech mi ani jednou, ani jednou jedinkrát nepřišla na mysl možnost, že by se otec mohl znovu oženit.

„Koho si bereš?“ zeptala jsem se. Snad to není... né. To by bylo *šílenství*.

„Ty to fakt nevíš, Chelsea?“ Táta se napřímil. Úsměv se kamsi vytratil a on naklonil hlavu na stranu, což bylo jeho osvědčené gesto zkormouceného rodiče. Já osobně jsem si tohoto otcova výrazu příliš často neužila. Na rozdíl od mé mladší sestry Annabelle, které jako by tátova hraná zklamanost vysloveně dělala radost. Obvykle mě tehle výraz ihned srovnal do latě, ale dneska to nějak nezabralo.

„Sheri? Ty si bereš Sheri?“ Pokusila jsem se zachovat neutrální tón. Bezděky jsem o krok ustoupila, zakopla jsem o plandající konec vlastní šály a dost neelegantně jsem kecla na jednu z krémových sametových židliček, které byly rozestavené po celé téhle nechutně načančané prodejně. A vlastně jsem byla ráda, že sedím, protože mi bylo jasné, že jestli táta odpoví kladně, mohla bych úplně klidně omdlít.

„Ano, požádal jsem ji o ruku a ona k mému neskonalemu nadšení souhlasila,“ konstatoval otec. Ve tváři se mu znovu objevil hloupoučce šťastný úsměv, jako by si prostě nemohl pomoci.

„Ale... ale... vždyť jsou to sotva dva týdny, co tě vyhrála ve sta-

romládenecké dražbě!“ vykřikla jsem. A rychle jsem zavřela pusu, než ze mě stačí vypadnout něco dalšího, například že tahle akce je docela uspěchaná.

Salonní krejčová, která právě pomáhala jedné budoucí nevěstě na pódium s obrovským trojstranným zrcadlem, se otočila a zadívala se na nás. Tmavé vlasy měla vyčesané do drdolu a tvář měla dokonale namalovanou. Připadala jsem si před ní trochu jako hastroš, protože jsem z domu vyběhla úplně nenalíčená. Na svoji obhajobu ovšem musím uvést, že když jsem za tátou vyrážela, vůbec jsem netušila, že mě posílá na adresu, kde sídlí svatební salon Bella's Bridal. Čekala jsem spíš pohotovost – a popravdě řečeno jsem si pořád nebyla jistá, jestli ta by vzhledem k otcově stavu nebyla vhodnější.

Glen Martin, matematik Harvardovy univerzity a můj po všech stránkách podivínský táta, byl donucen k účasti na staromládenecké dražbě pro zámožné občanky Bostonu. Na tuto dobročinnou akci ho přihlásila moje sestra Annabelle, která vybírala prostředky na bostonskou dětskou kliniku. Já jsem se samozřejmě zúčastnila taky, abych sestru s tátou podpořila, a za sebe můžu říct, že celá akce byla k uzoufání nudná.

Zlatým hřebem večera se stala dražba jakéhosi chirurga, o něhož svedly souboj dvě místní prominentky, a ta, která prohrála, ze vzteku pleskla svoji vítěznou sokyni přes obličej lepenkovým terčíkem. Ještěže byl dotyčný chirurg plastickým chirurgem, protože šrám ve tváři vítězky si vyžádal lékařské ošetření.

Můj otec však u dam zdaleka tak žádaný nebyl. Matematika nikdo nechtěl. Nikdo. Po několika minutách trapného ticha a poté, co se moderátorka pokusila vzbudit u osamělých postarších holek zájem bombastickým prohlášením, že se tento muž snaží vyřešit Riemannovu hypotézu, jsem se už chystala dát na tátů nabídku sama. V tu chvíli ovšem zvedla terčík drobná brunetka jménem Sheri a táta jí za to adresoval oslnivý vděčný úsměv. Vzápětí vy-

létlo do vzduchu hejno dalších očíslovaných terčů, ale Sheri už si vítězství nenechala vzít a nakonec tátu získala za čtyři sta třicet pět dolarů a padesát centů.

„Ano, trvalo to celé dva týdny,“ přisvědčil táta a natáhl ruce jako krupíer v blackjacku, který chce ukázat, že nikde nemá zašité karty, žetony ani bankovky.

Adresovala jsem mu pohled, v němž se šok snoubil s hrůzou.

„Vím, že je to překvapení, Chels, ale když...“ začal otec, ovšem nedopověděl to. Skočila jsem mu totiž do řeči.

„Táto, myslím, že staromládenecká dražba není vhodný základ pevného a dlouhodobého vztahu.“

„Ale musíš uznat, že je to skvělá historka,“ opáčil.

„Ehm, ne.“ Snažila jsem se mluvit rozumně, jako by tohle všechno byl striktně matematický problém – například jak vměstnat šedesát melounů do malého auta. Rozpřáhla jsem ruce a zeptala se: „Co vůbec o Sheri víš? Jaká je její oblíbená barva?“

„Růžová, aha!“ Zadíval se na mě s vševědoucím výrazem, jaký bývá k vidění spíš u teenagera než u vzrostlého chlapa. Hm.

„No dobrá. Kdo jste a co jste provedl s mým otcem, pane?“ Chtěla jsem mu sáhnout na čelo, jestli nemá horečku – třeba ho přemohla chřipka a trpí halucinacemi.

„Pořád jsem to já, Chels,“ odvětil otec. Laskavě se na mě zadíval. „Jen jsem prostě pro změnu šťastný.“

Takže v tom to vězelo? Tohle na něm bylo tak jiné? Že je šťastný? Jenže jak může být šťastný se ženou, kterou sotva zná? Možná... no páni. Po mámině smrti nevedl táta moc bohatý společenský život – možná teď po dlouhé době k něčemu přičuchl a spletl si to s láskou. Jenže jak s ním mám o takových věcech mluvit, proboha?

Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla. Tohle přece rodiče dělají pořád. Určitě to nějak zvládnou. Navíc by to mohla být dobrá průprava pro případ, že někdy přivedu na svět dítě. Otevřela jsem

oči. V protějším rohu stály tři ženské v neošklivějších žlutozelených šatech, jaké jsem kdy viděla. Obskakovaly nevěstu, která vůči nim chovala neskrývanou nenávist. Došlo mi, že jestli tohle šílenství nezarazím, můžu se na jejich místě brzy ocitnout i já ve trýpytivých šatičkách.

„Posaď se, tati,“ řekla jsem. „Myslím, že si musíme promluvit.“

Otec si sedl na vedlejší židličku a podíval se na mě se stejnou trpělivostí, s jakou mě kdysi učil zavazovat si tkaničky. Uhnula jsem pohledem. Uf, tohle bylo ještě trapnější, než když mě gynekolog opakovaně vyzval, abych se posunula malinko níž. Jako by nevěděl, že ženský zadek potřebuje trochu oporu. *Soustřed' se, Martinová!*

„Vím, že žiješ už několik let sám.“ Odkáslala jsem si. „A umím si představit, že máš určité potřeby, které jsi nemohl uspokojit.“

„Chelsea, ne,“ skočil mi do řeči. „O to tu nejde.“

Nevšíkala jsem si ho a mluvila jsem dál. Přitom jsem se ovšem dívala jinam, protože vést s ním tenhle rozhovor byla jedna věc, ale ještě se mu při něm koukat do očí, to už by bylo nad moje síly.

„A rozumím i tomu, že po tak dlouhém období pústu můžeš mít trochu zmatek v otázce, co vlastně cítíš, to je úplně v pořádku,“ vysoukala jsem ze sebe. Prokristapána, vždyť mluvím jako evangelický pastor. „Ale to ještě neznamená, že se musíš oženit s prvním člověkem, se kterým se po mámě vyspíš.“

Tak, a bylo to venku. Moje moudrá a nezištná rada se ovšem setkala se zarytým mlčením. Čekala jsem, až táta vyjádří úlevu nad zjištěním, že se vlastně vůbec ženit nemusí. Čekala jsem a čekala, jenže pořád nic. Nakonec jsem se na tátu podívala. Zíral na mě úplně stejně, jako když jsem zjistila, že ta zoubková víla je ve skutečnosti on. Pohledem plný skleslosti.

„Sheri není první,“ prohlásil.

„Vážně?“ Byla jsem v šoku. V totálním šoku, to vám teda povím.

„Ne.“

„Ale nikdy jsi mi o nikom dalším neřekl,“ namítla jsem.

„A proč bych ti to měl říkat?“ opáčil táta. „Byly to kamarádky, ne trvalé vztahy.“

„Byly?!“ vykřikla jsem proti své vůli. Krejčová mi adresovala další plísňivý pohled a já jsem zakašlala, abych získala čas se trochu sebrat.

Táta se na židli ošil a vyslal ke mně úsměv plný pochopení. „Možná nebyl nejlepší nápad scházet se zrovna tady. Myslel jsem si, že budeš z možnosti pomáhat mi napláňovat svatbu nadšená, ale zřejmě ještě nejsi připravená.“

„No to bych prosila, že nejsem připravená,“ řekla jsem. „Ale ty taky ne.“

„Já jo.“

„Vážně? Tak schválně: má Sheri radši psy, nebo kočky?“

„To...“ Otec zamžoural.

„No jasně, protože se znáte teprve dva týdny,“ trumfovala jsem. „Vzpomínáš si, jak jsi měl na čele tu bulku? Výsledky biopsie přišly za víc než dva týdny, a ty si teď chceš brát ženskou, se kterou se neznáš ani tak dlouho, aby ti za tu dobu stihli udělat biopsii.“

Bezděky jsem zvyšovala hlas, takže táta rozpráhl ruce, aby mě utišil. Možná bych ho i poslechla, jenže jsem měla pocit, že jsem trefila hřebíček na hlavičku a je třeba ho zatlouct úplně. Připravila jsem se na zdrcující úder.

„Tati, víš vůbec, jestli má radši koláč, nebo dort?“

„No... totiž...“

„Uvědomuješ si, že se možná chystáš strávit zbytek života s člověkem, který bude slavit narozeniny koláčem?“

„Chels, já vím, že je to na tebe strašně rychlé,“ odpověděl. „Vím to, ale zároveň si myslím, že je v zásadě jedno, jestli má Sheri radši koláč, nebo dort. Kdoví, třeba je zatížená na zmrzlinu a ta se hodí ke všemu.“

„Máma měla ráda dort,“ řekla jsem. A bylo dokonáno. Vytasila jsem mámu, nejpádňější argument proti celé téhle ukvapené manželské pošetlosti.

Tátův úsměv se vytratil, jako když člověk zamáčkne mezi prsty knot svíčky. Měla jsem ze sebe strašný pocit, ale ani zdaleka ne tak strašný jako při představě, že by se tahle Sheri – bůh chraň! – stala mou macechou.

„Máma je už sedm let mrtvá, Chels,“ prohlásil otec. „To je hodně dlouhá doba na to, aby byl člověk sám.“

„Jenže tys nebyl sám... evidentně,“ namítla jsem. „Navíc máš mě a Annabelle.“

„To je pravda.“

„Tak proč se potřebuješ ženit?“ tlačila jsem na pilu.

Táta si povzdechl. „Protože Sheri miluju a chci, aby se stala mou ženou.“

Zalapala jsem po dechu. Měla jsem pocit, že mi vlepil facku. Samozřejmě jsem věděla, že reaguju špatně, jenže tohle byl můj táta. Chlap, který kdysi přísahal, že bude milovat moji mámu, dokud je smrt nerozdělí. Jenže v tom byl právě ten háček. Máma umřela a táta byl od té doby sám. Až do chvíle, kdy poznal Sheri Armstrongovou – ženskou, která se o něj zasloužila jen tím, že před čtrnácti dny na dražbě zvedala terčík.

Vlastně jsem tomu rozuměla. Fakt jo. Dražební horečku jsem si vyzkoušela na vlastní kůži, když se onehdy na eBay objevily nepoužité lodičky Jimmy Choo. Je těžké vzdát se něčeho, co už téměř držíte v dlani, i kdyby to byl jen uvadající matematik, a ještě hůř se toho vzdáváte ve chvíli, kdy konkurent neustále přihazuje. Jenže tady šlo o mého tátu.

Jedna ze zaměstnankyň svatebního salonu se k nám přichomejtila s tácem s mimosami. Popadla jsem dvě číše a rovnou je do sebe kopl. Bože, jak já jsem doufala, že v nich bude víc šampaňského

než džusu! Bublinky mi doputovaly na patro, ale přestože jsem si přála, aby mi z něj dokázaly spláchnout pachův tátovy znepokojivé zprávy, bohužel se tak nestalo.

„Hele, vím, že je lákavé, když po tobě touží hejno nezadaných a nadřazených ženských, ale...“

„Jo? Vážně to víš?“ Táta si podepřel bradu dlaní, pak zvedl obočí a prohlédl si mě jiskrným zrakem.

„Dobrá, technicky vzato to možná nevím, ale pointa je v tom – a je to dobrá pointa –, že se momentálně s Sheri nepohybujete v reálném světě,“ vysvětlila jsem otcí. „Chápu, že Sheri se teď veze na vítězné vlně, když tě vyhrála, ale to ještě neznamená, že si tě musí i vzít. Proč si ji vlastně musíš brát? Proč spolu nemůžete žít normálně v hříchu jako jiní staříci?“

„Protože se máme rádi a vzít se chceme.“

„To takhle brzy nemůžeš vědět,“ namítla jsem. „Prostě to není možné. Vždyť si s ní ještě vlastně nezačal ani chodit.“

Táta se zamračil. Zjevně mi nerozuměl.

„Prvního půl roku až rok nechodíš s reálným člověkem,“ vysvětlila jsem mu. „Chodíš s jeho projekcí, s umělým obrazem, který sis o něm vytvořil. Reálný člověk – ten, který nezvedá prkýnko a nemůže najít v lednici kečup, i když ho má přímo před očima – se ti vyjeví až několik měsíců po začátku vztahu. Věř mi.“

„O čem to mluvíš? Jasně že chodím s reálným člověkem. Můžu tě ujistit, že jako ženská je Sheri reálná ažaž. Páni, jak ta je reálná...“ Tátovi zčervenaly špičky uší a já jsem ve tváři ucítila rumělec rozpaků. Ale nevzdávala jsem to.

„Tati, tak zaprvé: *fujtajbl*. A za druhé ti chci vysvětlit, že projekce daného člověka vždycky vypadá líp než on samotný. Po dvou týdnech vztahu jsi prostě ještě nepoznal skutečnou Sheri. Ta opravdová se schovává za dokonalým účesem a make-upem, bez nichž se před tebou zatím neukáže, a za fasádou klidné povahy. Schovává

se za ženskou, která se tváří, že tvoje vtipy jsou k popukání. Přestože nejsou.“

„Tak to zase pr.“ Otec zavrtěl hlavou. „Já už ji bez make-upu viděl. Pořád je krásná. A taky je temperamentní, zkus se s ní třeba někdy projet autem. Naučil jsem se od ní pár nových výrazů. Velmi poučné. A abys věděla, moje vtipy k popukání jsou.“

Obrátila jsem oči v sloup. Nezbyvalo mi než s těžkým srdcem přitvrdit. Třeba mu otevře oči šrapnel.

„Dobrá, tati, nerada to říkám takhle natvrdo, ale nedáváš mi jinou možnost. Ta ženská si tě bere jen pro peníze.“ Připadala jsem si jako strašná mrcha, když jsem to řekla, jenže tátu prostě musel někdo chránit před zlatokopkami. Vlastně to ode mě byl projev něhy.

K mému překvapení se otec rozesmál. „Sheri je o hodně movitější. Za chudáse jsem v tomhle vztahu já.“

„Tak proč si probůh bere tebe?“ zeptala jsem se.

Slova ze mě vylétla dřív, než jsem je stačila spolknout. Bylo to ošklivé. Věděla jsem to, ale byla jsem příliš rozrušená a našťvaná, než abych se dokázala ovládnout.

„Nemyslela jsem to tak, jak to vyznělo,“ začala jsem, jenže táta mě přerušil.

„To doufám. Protože v komunitě žen středního věku platím za dobrou partii, ať si o tom myslíš, co chceš.“

Vstal a sebral si z nedalekého věšáku kabát. Když se do něj soukal, tvářil se tak ublíženě, až se mi z toho sevřel žaludek. Tátu jsem měla ráda. Nikdy jsem mu nechtěla způsobit jakoukoliv bolest, a přesto se mi to právě podařilo. Nesmírně jsem ho ranila. Připadala jsem si špinavější než onuce.

„Promiň, tati, nemyslela jsem to tak...“ Začala jsem to žehlit, ale on mě znovu přerušil.

„Myslelas to tak a musím říct, že mě to bohužel ani nepřekvapu-

je,“ prohlásil. „Poslyš, dodnes každý den oplakávám máminu smrt a budu ji oplakávat až do smrti. Ale teď jsem našel někoho, s kým jsem šťastný, a chci s tím člověkem strávit zbytek života. Což nijak neubírá na všem, co jsem prožil s tvou mámou.“

„Vážně ne?“ namítla jsem. To je ono. Otec na to kápl. Přesně tohle mě od jeho oznámení štvalo. Jak může nevidět, že když mámu nahradí někým jiným, naprosto tím umenšuje všechno, co předtím prožil s ní? „Ta Sheri si vezme tvoje jméno, ne? A nastěhuje se do našeho domu, je to tak? Takže všechno, co kdysi patřilo mámě – od oslovení ‚paní Martinová‘ až po dům, který milovala a v němž vychovávala rodinu –, teď prostě předáš jiné ženské. A než se na děju, budeš po mně chtít, abych jí říkala ‚mami‘.“

V otcově tváři se mihl provinilý výraz.

„Ne.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Tohle fakt ne.“

„Já netvrdím, že jí tak musíš říkat, ale Sheri nikdy neměla vlastní rodinu a onehdy se jen tak letmo zmínila, jak moc se těší, že bude mít dcery. Bylo by milé, kdybyste dokázaly docenit, jak je fajn mít zase v životě mámu.“

„Já její dcera nejsem a nikdy nebudu,“ řekla jsem. Hrud’ se mi dmula rozhořčením. „Jak můžeš předstírat, že tímhle vším nevy-mazáváš mámu zmizíkem?“

Táta naklonil hlavu na stranu a zadíval se na mě se zvednutým pravým obočím. Dvojí nálož otcovského zklamání. Přehodil si přes krk šálu a nasadil si rukavice.

„Víš co? Nevím, jestli si Sheri vezme moje jméno. Ještě jsme o tom nemluvili,“ řekl. „A pokud jde o dům, hodlám ho prodat, abychom mohli začít společný život na novém místě.“

Zalapala jsem po dechu. Domov mého dětství. On se ho chce zbavit? Prodat ho? Cizím lidem? Měla jsem pocit, že se pozvracím. Místo toho jsem na ex dopila sklenici s šampaňským.

„Bereme se s Sheri za tři měsíce,“ konstatoval otec. „Plánujeme

hezkou červnovou svatbu a moc si přejeme, abys byla její důležitou součástí.“

„Jako květinová družička?“ ušklíbla jsem se. „Koho tahle šílenost napadla?“

„Sheri,“ odpověděl táta a zaťal čelist. „Nikdy vdaná nebyla, a tak to bere se vši vážností. Je radost ji při tom sledovat.“

„Třicetiletá družička,“ odvětila jsem s neústupností kombajnu na silnici. Tohle jsem prostě nedokázala překousnout.

„No dobrá, chápu. Tak prostě přijď, za co chceš,“ řekl táta. „Můžeš být jen můj doprovod, můžeš mi dělat svědka, můžeš dělat svědka jí nebo nás pro mě za mě oddávat. Mně je to fuk. Hlavně tě tam chci. Pro Sheri i pro mě je strašně důležité, abys nám dala svoje požehnání.“

Nechápavě jsem na něj vejrala. Tenhle uhlazený profesor matematiky z Harvardu, který mě naučil házet baseballovým míčkem, jezdit na kole a kopat chlapy do nádobíčka, když si začnou moc dovolovat, nikdy v životě nevypadal tak odhodlaně. On to fakt myslí vážně. Se Sheri Armstrongovou se zkrátka ožení a na světě neexistuje síla, která by ho od toho odradila.

„Já... no...“ Slova se mi zasekla v hrdle. Chtěla jsem mu říct, že je to v pořádku, že si samozřejmě zaslouží být šťastný a ujmu se jakékoliv role, kterou mi přidělí, jenže jsem to ze sebe nedokázala vypravit. Jen jsem seděla na židli, otvírala a zavírala pusku jako ryba na suchu a snažila se rozpomenout, jak se dýchá ústy.

Otec si zvedl límec a připravil se na chladný březnový vzduch. Vypadal napůl sklesle a napůl zklamaně. „Nedělej si násilí.“ Odvrátil se ode mě.

Seděla jsem jako přikovaná. Deptala mě představa, že bychom se měli rozejít takhle, jenže náhlý zvrat událostí mě tak dokonale šokoval, že jsem upadla do tranzu. S příšernými pocity jsem čekala, až odejde, jenže on se ke mně ještě jednou otočil. Kdyby se tvá-

řil nasupeně, dost možná bych se zatvrdila a pokračovala v tuhém odporu, ale jemu se ve tváři zračil smutek.

„Co se to s tebou stalo, broučku?“ zeptal se. „Bývalas holka s velkým srdcem, která jednou zachrání svět.“

Neřekla jsem nic. Jeho zklamání a zmatek se přese mě přelily jako zkyslé mléko.

„Vyrostla jsem.“ I v mých uších však tato slova zněla dost chabě.

Otec zavrtěl hlavou. „Ne, tys nevyrostla. Právě naopak. Úplně jsi přestala růst.“

„To myslíš vážně? V posledních sedmi letech jsem vybrala miliony dolarů na boj proti rakovině – jak můžeš tvrdit, že jsem přestala růst?“ Bublalo ve mně rozhořčení. „Snažím se na světě něco změnit.“

„To mluvíš o své práci,“ namítl táta. „Jenže být dobrý ve svém povolání ještě neznamená, že člověk roste i po osobní stránce. Vždyť se podívej, jak žiješ, Chels. Pracuješ sedm dní v týdnu. Nikdy si nevezmeš volno. S nikým nechodíš. Nemáš žádné přátele. A kdybychom si spolu občas nezašli na snídani na stojáka, pochybuju, že bych se s tebou viděl jindy než o svátcích. Od máminy smrti ses stáhla do sebe a uzavřela se před světem. Co je tohle za život?“

Otočila jsem hlavu a zadívala se z okna na Boylston Street. Nemohla jsem uvěřit, že táta zlehčuje moji náročnou práci pro Americkou koalici proti rakovině. Vydala jsem ze sebe všechno, abych se vypracovala na pozici nejlepší akvizitorky ve firmě, a s výjimkou jedné otravné kolegyně nikdo moje postavení nezpochybňoval.

Otec si povzdechl. Nedokázala jsem se na něj podívat. „Hele, Chels, já netvrdím, že všechno, čeho jsi dosáhla, není důležité. Chci ti jenom říct, že ses v posledních letech změnila. Už jsi ani nedokážeš vzpomenout, kdy naposledy jsi domů přivedla někoho, koho jsi mi chtěla představit. Jako bys kolem sebe po mámině smrti vystavěla zeď...“

Prudce jsem otočila hlavou jeho směrem, aby se neopovažoval mluvit o mámě jedním dechem jako o své druhé svatbě.

„Chels, tady jseš!“ Od vchodu na protější straně salonu se k nám linul pronikavý hlas. Odtrhla jsem pohled od táty a zadívala se na svou mladší sestru Annabelle. Stála tam v saténových a tylových šatech růžové barvy, ozdobených třpytivými flitry.

„*Co je tohle?*“ Přesouvala jsem pohled mezi Annabelle a tátou. Světlo ze stropních zářivek se odráželo od flitrů a mně se dělaly mžitky před očima – anebo jsem možná měla mrtvici. Těžko říct.

„To jsou naše šaty!“ zapištěla Annabelle a začala k nám cupitat. Dlouhá tylová sukně se jí pod těsně padnoucím saténovým živůtkem bohatě vlnila a dlouhé tmavé vlasy jí vlály na všechny strany. Vypadala jako dementní pohádková princezna. „Líbí, nebo líbí?“

„Ne, nelíbí. Jsou moc růžové, moc nabírané, prostě je to moc!“ vykřikla jsem. Krejčová mě zpražila pohledem; vypadala, jako by měla tisíc chutí vytahat z jehelníčku na zápěstí špendlíky a zasadit mi jimi několik set bodanců. Malinko jsem ztlumila hlas. „Copak jste se oba zbláznili? Ne vážně, co se tu sakra děje?“

Annabelle se zaraženě zastavila. Při téhle náhlé změně pohybu malinko zavravorala, takže princezna v jejím podání teď vypadala spíš opilá než cáklá.

„Jak z toho můžeš mít radost?“ utrhla jsem se na ni. „Copak mě už sedmadvacet let neznáš? Jak sis mohla myslet, že se mi tohleto bude líbit?“

Annabelle se chytila opěradla nejbližší židle, aby neupadla. „A tím ‚tohleto‘ myslíš šaty, nebo celou svatbu?“

„Samozřejmě myslím celou svatbu,“ zavrčela jsem. „Táta evidentně prochází krizí středního věku a ty to necháváš jen tak. Copak vážně nevidíš, do jaké šlamastyky jsme se všichni dostali, Annabelle?“

Sestra na mě zamžourala a nasadila zmatený výraz. „Do jaké šla-

mastyky? Táta se žení. A to je bezva. Navíc mám pocit, že v tom mám taky trochu prsty, poněvadž to byla moje dražba, která svedla tátu a Sheri dohromady.“

„Protože ses stejně jako táta úplně pomátla!“ vyhrkla jsem. „Dva týdny jsou příliš krátká doba na to, abys dokázala posoudit, jestli si někoho máš vzít, nebo ne. Probůh, vždyť i vyřízení pasu trvá dýl! Proč tuhle šílenost podporuješ?“

„Chels, to není fér a ty to dobře víš,“ oslovil mě táta.

Zřejmě jsem se zatvářila jako rozzuřená medvědice, protože na jednou změkl a okamžitě změnil taktiku.

„Kdy sis přestala pouštět do srdce lásku?“ zeptal se mě. Jeho hlas teď zněl jemněji – byl plný otcovských obav, které mě tlačily jako malé boty. Já je ovšem ignorovala. Člověk, který si bere někoho, koho sotva zná, mě rozhodně nebude soudit. „Opravdu chceš prožít svůj život takhle, Chels? Bez člověka, jemuž by ses se vším světovala a s nímž by ses o všechno dělila? Já tedy ne.“

Obrátila jsem se zpátky k oknu a odmítla jsem mu na to odpovědět. Otec si ztěžka oddechl a zklamaně odešel. Dívala jsem se, jak se jeho odraz ve skle zmenšuje, až nakonec mizí úplně. Nedokázala jsem si vybavit, kdy jsme se naposledy pohádali tak, že mezi námi zůstala viset tvrdá slova a užírala nás jako hnisavý bolák. Od chvíle, kdy máma umřela, jsme si oba naléhavě uvědomovali, jak drahocenný dar je život, a i když jsme se třeba na něčem neshodli, vždycky, vždycky jsme si na závěr rozhovoru řekli: *Mám tě rád* nebo *Mám tě ráda*.

Napadlo mě, že za ním vyběhnu, omluvím se mu a ujistím ho, že mám z něj a Sheri radost, jenže by to byla lež a já jsem věděla, že nejsem tak dobrá herečka, abych tuhle etudu zvládla. Prostě jsem se k tomu nedokázala přimět. A tak jsem místo toho radši dopila druhou mimosu, protože na šampaňské je na rozdíl od rodiny vždycky spolehnutí.

KAPITOLA 2

„Počkej tady,“ vyzvala mě Annabelle. „Převlíknu se a pak si promluvíme, jo?“

Neodpověděla jsem. Aniž bych dala najevo, že sestru vůbec vnímám, odložila jsem prázdnou číši na nedaleký stolek, vyšla jsem ze svatebního salonu a vydala se opačným směrem než táta. Věděla jsem, že je to pitomost, ale byla jsem citově tak vyčerpaná, že už jsem neměla sílu se s kýmkoliv bavit.

Krátce nato začaly telefonáty. Annabelle mi dvakrát volala. Nevzala jsem to. Annabelle mi poslala tři textové zprávy. Nečetla jsem je. Annabelle se mě pokusila zlákat na videohovor. Ne, ne a ne. Byla jsem příliš naštvaná – vlastně ne, naštvanost v tom nebyla. Tak zmatená? To už bylo přesnější, ale stejně to můj stav příliš dobře nevystihovalo.

Můj celkový pocit jako by byl výslednicí všech dílčích emocí, které teď ve mně vířily. Nedokázala jsem ho dost dobře popsat. Když jsem se o to pokusila, připadala jsem si jako dítě, které se snaží vytáhnout slámkou z limonády třešeň. Bála jsem se, že když třešeň zachytím, udusím se.

Zatímco jsem na jednom přechodu pro chodce čekala na zelenou, cítila jsem, jak mě studené březnové prsty štípou do tváří jako pasivně agresivní tetička. Zapnula jsem si kabát, omotala si šálu

pevněji kolem krku a nasadila si pletenou čepici. Lezavě chladný vzduch si přesto našel cestičky, jak mi proniknout pod límec a dotírat mi na kůži. Naštěstí jsem byla tak otupělá, že jsem to necítila.

Zrazenost. To je ono. Cítila jsem se zrazená. A tenhle pocit dokázal tnout hluboko.

Dvouapůlkilometrovou trasu do svého bytu včetně obzvlášť mrazivého úseku na mostě Longfellow Bridge jsem absolvovala ve stavu hlubokého naštvání, které ze mě na každém kroku sálalo. Myslela jsem si, že mě vztek rozežřeje, ale nestalo se. Annabelle byla houževnatá a neustále mě bombardovala telefonáty prokládanými smskami. Svoji sestru miluju jako nikoho na světě. Celý život je mi neskonale oporou, ale její neústupnost mě někdy vyčerpává.

Odemkla jsem vchodové dveře a vstoupila do vestibulu, kde na mě konečně nedotíral štiplavý vítr. Dveře se za mnou automaticky zamkly. Když jsem vyrazila do schodů, telefon mi zazvonil znovu. A protože jsem už dokázala své emoce pojmenovat, tentokrát jsem sestřin hovor přijala.

„Kdy ti to táta oznámil?“ zeptala jsem se dychtivě.

„Tobě taky ahoj, ségro.“ Annabellin hlas přetékal sarkasmem, nikoliv však překvapením. „Myslela jsem, že už mi to nikdy nezvedneš.“

Moje mladší sestra se vyhnula odpovědi, čímž však jen přiložila pod kotel mé dopálenosti. Nejenže tedy náš otec plánoval druhou svatbu, ale vsadila bych se o cokoliv, že to Annabelle oznámil mnohem dříve než mně. Neměl nám to náhodou sdělit současně? Přišlo mi to jako docela pevný bod, od kterého jsem mohla odpíchnout svůj hněv.

„Kdy?“ sundala jsem si zimník a pověsila ho na věšák na zadní straně vstupních dveří. Začala jsem přecházet po bytě sem a tam, přičemž jsem se vyhýbala vrzající palubce táhnoucí se prostředkem

bytu. Bydlela jsem v prvním patře starého a festovného dvoupatrového domu na Hanover Street v Cambridge. Okna tu byla velká, podlahy dřevěné a průvan jako na železničním nástupišti, ale neopakovatelný výhled z ložnice na popelnice v zadní uličce tohle všechno vyvažoval.

V tu chvíli se rozdrčel domovní zvonek. „Vydrž vteřinku,“ řekla jsem sestře.

Přešla jsem přes pokoj a stiskla na panelu tlačítko. „Kdo je to?“

„Přece já,“ uslyšela jsem svoji sestru stereo z telefonu i reproduktoru na panelu. Hi-fi kvalita à la Annabelle.

„Ty jsi tady?“ zeptala jsem se.

„To je snad jasné, ne?“ řekla Annabelle. „Vyrazila jsem hned potom, cos mě tam nechala trčet.“

„Jo aha.“ Odmítla jsem se cítit provinile a nevzrušeně jsem stiskla tlačítko bzučáku. „Tak pojď nahoru.“

„Dík.“ Annabelle ukončila spojení a já jí otevřela dveře.

Sestra vyšla do schodů a ani se příliš nezadýchala. Zamračila jsem se. Bydlela jsem tady pět let a po výstupu do prvního patra jsem pokaždé trochu funěla. Ustoupila jsem stranou, aby Annabelle mohla jít dovnitř, zavřela jsem dveře a pro jistotu je i zamkla. Sestra si svlékla fialový vlněný kabát a přehodila si ho přes prázdnou židli. Znervózňovalo mě to. Sebrala jsem ho a pověsila jej na dveře na háček vyhrazený návštěvám.

Když jsem se otočila, Annabelle už byla rozvalená na gauči. Na nohou měla černé legíny a černé kotníčkové boty a v kombinaci s přehnaně velkým šedivým svetrem a tmavými kudrnatými vlasy vypadala jako pavouk. Věděla jsem, že to není zrovna lichotivé přirovnání, ale pořád jsem byla na ségru naštvaná, takže co.

Vrátila jsem se k tématu. „Jak dlouho už to víš?“

„Pomáhala jsem tátovi vybrat prsten,“ odpověděla. Hlas jí zněl měkce, jako by si myslela, že když to řekne šeptem, nebudu bez

sebe vzteky. To se ovšem přepočítala. Přejela si ukazováčkem přes řasy, tam a zase zpátky. Prozradilo mi to, že je ve stresu, ale vůbec jsem to neřešila. Annabelle teď měla být ve stresu, dokonce měla být stresem přímo zcepenělá.

„A to bylo kdy?“ zavrčela jsem. Otočila jsem se na podpatku a rázně zamířila do kuchyně.

„Nevím.“ Annabelle svěsila ruku a pokrčila rameny.

„Kdy?“ Zatínala jsem zuby tak silně, až mě z toho bolela čelist. Tázavě jsem zvedla hrnek od kávy. Annabelle přikývla.

„Myslím, že to bylo předevcírem,“ konstatovala, ale na závěr zvýšila hlas, jako by to byla otázka.

Nebyla to otázka. Dobře věděla, kdy spolu ten prsten kupovali. Jen se snažila zmírnit následky, což znamenalo, že pravdivá odpověď raní moje city. Připravila jsem se na nejhorší. Postavila jsem hrnek pod kávovar, stiskla jsem tlačítko a teprve pak jsem se otočila zpátky k sestře.

„Potřebuješ k tomu kalendář?“ zeptala jsem se jízlivě. „Jeden visí tamhle na zdi.“

Annabelle vyfoukla z plic vzduch a šlehla po mně očima. „Ne. Bylo to před třemi dny.“

„A tys mi to neřekla?“ Ublíženost mi pomačkala hlas a dodala mu ostré hrany. Odvrátila jsem se od sestry, vytáhla jsem z lednice mléko a ze zásuvky vyndala stříbrnou lžičku.

„Táta si to nepřál.“

Zvedla jsem hlavu a setkala se se sestřiným účastným pohledem, který mě rozparádl ještě víc.

„A tys ho poslechla, jo? Naše sesterské pouto pro tebe nic neznamená?“

„Samozřejmě že pro mě něco znamená, ale...“

„Ale co?“ naléhala jsem. Měla jsem pocit, že mě vyštípali, a to se mi vůbec nelíbilo.

Annabelle mlčela. Počkala jsem ještě pár vteřin a pak jsem vyštěkla: „Ale co, Annabelle?“

„Táta je opravdu šťastný a já jsem nechtěla, abys mu to zkazila,“ vypadlo z ní.

Kávovar zapípal, sestra vstala z gauče a zamířila za mnou do kuchyně. Vzala si hrnek a nechala na mně, abych do přístroje vložila novou kapsli a uvařila kávu i sobě. Typické.

„Zkazila? Proč sis myslela, že bych mu to zkazila? Jen proto, že se znají teprve dva týdny a že je to celé pitomost a šílenost a hovadina a šaškárna a...“ Došla mi slova, ale stále jsem byt i v nejmenším odmítala připustit Annabellino tvrzení, že jsem po tátově oznámení ve svatebním salonu něco zkazila vlastní mrzutostí.

„A jak to teda probíhalo, když ti táta prozradil, že se bude ženit?“ zeptala se Annabelle. „Promiň, že jsem si to nechala ujít, ale zrovna jsem si zkoušela šaty, ve kterých jsem chtěla ten jejich velký den oslavit.“ Posadila se na stoličku u kuchyňského pultu. Její rázná slova mě zatlačila do defenzivy.

„Proběhlo to v pohodě,“ zalhala jsem.

„Aha, takže když ti táta oznámil, že požádal Sheri o ruku a ona souhlasila, vyskočila jsi radostí a objala ho?“

„To zrovna ne.“

„Takže jsi aspoň zavýskla a plácla si s ním?“ Annabelle si přiložila hrnek ke rtům a přimhouřila na mě oči nad jeho okrajem. Kávu pila černou, protože to byla celá ona.

„Ne.“

„Bouchli jste si pěstí?“

„Nech toho.“

„Poblahopřála jsi mu vůbec nějak?“ trvala na svém sestra.

Neřekla jsem nic. Situace, kdy měla pravdu, jsem přímo nesnášela.

Na celé planetě neexistovaly dvě sestry, které by byly odlišnější než já a Annabelle. Byla jsem o tři roky starší a vždy jsem platila za

hodné děvče, které má samé jedničky, věnuje se řadě mimoškolních činností a na světě je především proto, aby dělalo radost rodičům. O sestře se to moc říct nedalo.

Annabelle se dnes živila jako grafická designérka a bydlela v loftu na Newbury Street. Odjakživa byla divokým a impulzivním dítětem vyznávajícím přístup „zkusím a uvidím“. Chodila v minisukních a vysokých vojenských botách, používala nemístné výrazy, měla sklon k bohémství a pravidla pokládala za pouhá doporučení.

První kérku si nechala na tajnačku udělat v šestnácti letech, v sedmnácti ji poprvé sebrali za pití alkoholu v nezletilosti a dnes ve zralém věku sedmadvaceti let měla krátce po druhém rozvodu s chlapem, kterého znala celé dva měsíce, než do toho praštili. Vlastně mě vůbec nemělo překvapit, že se táta se svým oznámením obrátil nejdřív na ni, když Annabelle zjevně pokládala manželství za něco, co má stejnou životnost jako její tenisky.

Věděla jsem, že jsou to ošklivé myšlenky, ale výčitky svědomí jsem si zakázala. Na to jsem byla příliš nakrknutá.

„Chels, haló? Jsi tady?“ Annabelle mi mávala rukou před obličejem.

„Ano, jsem tady.“ Kávovar opět pípl a já jsem zpod něj vytáhla hrnek. Keramika mě v rukou pálila, díky čemuž jsem si uvědomila, jak moc jsem prokřehlá.

„Tak poblahopřálas teda tátovi, nebo ne?“

„Pokud se mě ptáš, jestli jsem před ním stála s pusou otevřenou dokořán šokem, tak jo, tohle jsem zvládla docela dobře.“

„Tys mu fakt nic neřekla?“ žasla sestra.

Šokovat něčím Annabelle bylo prakticky nemožné a za jiných okolností bych měla vítězoslavný pocit, že se mi to podařilo. Teď jsem však v nitru pocítila jiskřičku zahanbení, se kterou jsem se vypořádala přidáním dvou kostek cukru a pořádné porce mléka do kafe.

„Zřejmě ti uniklo i tohle,“ odvětila jsem. „Ale chci se tě na něco zeptat. Kterého myslitele napadlo vybafnout na mě tuhle zprávu zrovna ve svatebním salonu? Bez varování, bez přípravy, bez toho, aby mě někdo přivykl na představu, že se táta chystá zahodit svůj život sňatkem s úplně cizí ženskou. Copak mě opravdu ani trochu neznáte?“

Annabelle přikývla. „Tohle je pádný argument. Ono to prostě bylo tak, že když táta vybral prsten a požádal ji o ruku, byli jsme všichni tak natěšení...“

Odmlčela se, a tak jsem za ni dopověděla, co přede mnou nechtěla přiznat: „Byli jste tak natěšení, že jste na mě úplně zapomněli.“

„Ne, my jsme... teda chci říct asi jo,“ přiznala Annabelle. „Zapomněli jsme.“

„No teda...“ Poslední slovo jsem co nejvíc protáhla, aby mělo co největší údernou vyčítavost. Zřejmě to byl přímý zásah, protože Annabelle zbledla jako stěna.

Moje pocity to bohužel nespravilo a já jsem mohla jen tiše litovat, že nedržím v ruce další dvě mimosy. Rozhodla jsem se tedy pro náhradní řešení v podobě jídla, jímž zaplním zející díru smutku ve své duši. Otevřela jsem spížku a zahleděla se na úhledně zarovnané řady ovesných vloček, pecen chleba a arašídové máslo. Žádné sladkosti jsem doma neměla. Ksakru! Tohle bylo k pláči. Zabouchla jsem dvířka.

„Promiň, Chels. Měli jsme tě zasvětit dřív,“ řekla Annabelle. „Ale můžu se tě na něco zeptat?“

„Na co?“ zeptala jsem se. Otevřela jsem mrazák, abych se podívala, jestli se tam nějakým zázrakem nezhmotnila vanička s karamelovou zmrzlinou. Tak bohužel.

„Kdybychom ti to řekli o pár dní dřív, reagovala bys jinak?“

Zabouchla jsem mrazák a zadívala se na sestru. „To už se nikdy nedozvíme, ne?“

„Fakt?“ zeptala se Annabelle a napila se kávy. „Já myslím, že to všichni víme.“

Její povýšený přístup jako by mi nasypal sůl do ran. „Ta ženská si před dvěma týdny koupila tátu na staromládenecké dražbě pro zazobané Bostoňanky. Nezná ji dost dobře na to, aby si ji mohl vzít. Jak můžeš něco takového schvalovat?“

„Protože se mi líbí,“ odpověděla sestra.

„Ona se ti líbí?“ zeptala jsem se. „Vždyť ji taky vůbec neznáš!“

„Znám ji líp než ty,“ opáčila Annabelle. V hlase se jí ozývala nadřazenost. Neuvěřitelně mě to dopalovalo.

„No jasně.“ Obrátila jsem oči v sloup a pořádně se napila kávy. Nápoj zahnal zbytkové hučení v hlavě, které jsem po dvou mimosách cítila, což bylo asi dobře, jenže zároveň mi do hlavy zavlekl pocit zahanbení.

„Pořád vozím prádlo k tátovi, takže se každou neděli vídáme,“ vysvětlila mi Annabelle. „Poslední dvě neděle tam byla i Sheri a trochu jsme se spolu sblížily. Dokonce jsme si onehdy vyrazily na jednu výstavu v Muzeu výtvarného umění.“

„Tak ty už se s ní kamarádíš,“ obvinila jsem ji. *Zrada, lidičky, zrada!*

„Snažím se,“ odpověděla Annabelle. „Upřímně řečeno se mi docela zamlouvá. Je správně ulítlá a zábavná.“

„Chce nás za květinové družičky,“ odtušila jsem. „To není ulítlý, to je prostě vadný.“

Annabelle se zamračila. „Podle mě je to prča. Nikdy nebyla vdaná, takže si to užívá.“

„Uf,“ ulevila jsem si. Opravdu se mi nedostávalo slov.

„A je mi úplně šumák, jestli chce, abychom měly na sobě stejné šaty a rozhazovaly kolem lístky růží. Hlavně když s ní bude táta šťastný.“

No to byl tedy gól. Annabelle mluvila jako altruističtější z nás

dvou, přestože jsem si odjakživa byla jistá, že tuto roli plním coby starší sourozenec já. Tím uhozenější samozřejmě celá situace byla.

„Vlastně mě to nepřekvapuje,“ prohlásila jsem. „Už od máminy smrti jste s tátou proti mně. Nevím, proč jsem si myslela, že budeš stát najednou na mé straně, když si chce vzít úplně cizího člověka.“

„Ale no tak, Chels. Tohle je hromada keců a ty to dobře víš. Nikdy jsme s tátou proti tobě nebyli,“ řekla Annabelle. „Kdyby sis někdy udělala den volna a strávila s náma trochu času, možná bys byla víc v obraze.“

„Nepoučuj mě. Moje práce je hodně důležitá.“

Annabelle se na chvíli odmlčela a pak řekla: „To je rodina taky.“

„To já vím,“ zasyčela jsem. „Líp než kdokoliv jiný. Proto dělám, co dělám.“

„Hele, nejsi jediná, kdo přišel o mámu.“ Odsunula hrnek stranou a předklonila se, čímž se ocitla v mé osobní bublině. Odmítla jsem se odtáhnout. „Ale co rodina, která je pořád tady, pořád je živá a pořád si přeje, abys byla její součástí? Vždyť jsi nás od sebe odřízla úplně stejně jako svoje přátele. Žiješ v téhle dobrovolné samotě a odmítáš pozvánky na svatby, na oslavy – ty prostě odmítáš život! Jak dlouho nás podle tebe ještě bude bavit podávat ti ruku?“

„Co to vykládáš?“ zeptala jsem se. Teď už jsem se opravdu odtáhla a pokusila se vypadat co nejnenuceněji. „Takže když si dovolím nesouhlasit s tátovou svatbou, prostě se mě zřeknete?“

„A všimla by sis toho vůbec? Hele, já tě mám moc ráda. Jsi moje starší sestra a vždycky budeš, jenže poslední dobou ses fakt změnila, Chels. Po mámině smrti ses začala stahovat do sebe a děláš to dodnes. Už tě ani nepoznávám. Předě všemi se izoluješ.“

„Ne, to není pravda,“ protestovala jsem. „Navíc tady nejde o mě.“

„Ale no tak. Tady jde především o tebe. Uvědomuješ si vůbec, že veškeré svoje vztahy jsi měla před máminou smrtí?“ zeptala se Annabelle. „Na rande jsi nebyla hezkých pár let.“

„Jak to s tím souvisí?“

„Dokážeš vůbec pochopit, co táta k Sheri cítí, když jsi nebyla zamilovaná už od... vlastně ani nevím odkdy?“

„To je absurdní,“ řekla jsem. Potřebovala jsem prostor. Napila jsem se kávy, abych se posilnila, odešla jsem z kuchyně a posadila se na gauč. Přitáhla jsem si kolena pod bradu a předstírala, že je to zimou.

„Vždyť se na sebe podívej!“ Annabelle ukázala na moje schoulené tělo. „Děláš to i teď. Jsi stočená do klubíčka jako ježek a jako bys křičela do světa: *Nepřibližujte se ke mně!*“

I když jsem věděla, že sestra má pravdu, na kapitulaci jsem ještě nebyla připravená. „Víš co? Mělo mi být jasné, že to všechno přeroutíš, jak to umíš jenom ty.“

„A tím chceš říct co?“ Annabelle sebrala hrnek s kávou a přesunula se na druhý konec gauče.

„Snažím se s tebou bavit o tátově manželství a ty z toho uděláš monolog na téma, co všechno je se mnou špatně,“ řekla jsem. „Takže pro tvoji informaci: se mnou není špatně vůbec nic.“

„Výborně, takže na tu svatbu přijdeš.“

Panika mě zasáhla jako dvojitém facka. „Ne! Nehodlám se... Chci říct, že...“

„Tak já ti to shrnu, Chels,“ řekla Annabelle. „Táta je zamilovaný a bude se ženit. A ty to buď vezmeš pozitivně a sehraješ v tom určenou roli, anebo budeš dál pomalu odpadávat od rodiny, jak to děláš doteď, až z nás bude rodina jen podle jména. Tohle si přeješ?“

„To ne, ale nemůžu přece... a co máma?“ Hlas se mi zlomil, a tak jsem se zhluboka nadechla a pokusila se překonat sevřené hrdlo. Stáhla jsem kolena a odložila hrnek s kávou na konferenční stůl.

„Tady nejde o mámu,“ zopakovala Annabelle. „Tady jde o tebe.“

„Co mi to pořád sugeruješ? Tady jde sto procentně o mámu.“

„Chels, tátovi je pětapadesát. Možná je to jeho poslední šance najít si ženskou, se kterou bude moci strávit zbytek života, a ty mu

chceš tuhle šanci upřít jen proto, že by sis přála, aby lpěl na mámině památce stejně zarputile jako ty?“ zeptala se mě mladší sestra. „Máma by mu tenhle vztah přála a ty bys měla taky.“

„Nemůžeš vědět, co by mu máma přála.“ Projela mnou vlna vzteku. Tenhle rozhovor se mi pěkně zajídal a měla jsem sto chutí Annabelle rovnou vyhodit, jenže sestra ještě neskončila.

„Ale vím. Máma nás milovala a přála si, abychom byli šťastní. A jestli chceš opravdu ctít její památku tak, jak tvrdíš, měla by ses dát trochu dohromady a vymyslet způsob, jak naložit se svým životem dál – stejně jako jsme to udělali my s tátou,“ pokračovala Annabelle. „Kdy jsi byla naposledy šťastná nebo kdy ses smála tak, až ses popadala za břicho?“

„Já se směju pořád,“ trvala jsem na svém.

„Vážně?“

„Tak abys věděla, sleduju na internetu pár lidí, kteří jsou fakt dost vtipní,“ řekla jsem. „Jeden natáčí svoje křečky, kterým vaří miniaturní jídla, další postuje hromadu videí s koťátky a... probůh.“

„No jo. Kdyby tě to zajímalo, tak to vyznělo přesně tak žalostně, jak si myslíš.“

Vložila jsem si hlavu do dlaní.

Annabelle chvíli počkala a pak řekla: „Já vím, kdy jsi byla naposledy šťastná.“

Zvedla jsem hlavu a překvapeně jsem se na sestru podívala. „Vážně? Protože já to nevím.“

„Ale víš.“ Annabelle odložila hrnek a vstala z gauče. Přešla přes obývací pokoj, přičemž její kotníkové boty hlasitě klapaly o podlahová prkna, a zastavila se u vitríny stojící mezi dvěma velkými okny. Dřepa si a začala si prohlížet knihy.

„Tady je to,“ řekla po chvíli a vytáhla ze spodního regálu zaprášené fotoalbum. Vrátila se ke mně a hodila mi ho do klína. „Opravdu rozesmátou jsem tě naposledy viděla na těchhle fotkách.“

Pohlédla jsem na fotoalbum. Leželo mi na stehnech jako betonová tvárnice a tlačilo mě k zemi.

„Poslední tři měsíce mámina života jsi seděla u její postele a vyprávěla jí historky o svém ročním pobytu v zahraničí. A přitom jsi sestavila tohle. Ona tvoje příběhy milovala.“

Annabelle teď mluvila nakřáplým hlasem. Ztěžka polkla a ve tváři se jí objevil smutek. Chtěla jsem se k ní natáhnout a obejmout ji, ale neudělala jsem to.

„Slíbilas jí, že se tam někdy vrátíš,“ dodala Annabelle. Poklepala na bílou koženou vazbu alba. „Jsi s někým z těch lidí ještě v kontaktu? Možná na to přišel čas.“

„Já přece... to nejde,“ zmohla jsem se na protest. „Musím o tom přemýšlet.“

„Samozřejmě,“ povzdechla si Annabelle. Došla ke dveřím, vzala si z háčku kabát a oblékla si ho. A pak bez dalšího slova odešla.

Ani tentokrát jsme si neřekly, že se máme rády. Co se to s naší rodinou děje? Připadalo mi, že se rozpadáme, a nevěděla jsem, jak tomu mám zabránit. Chtěla jsem to všechno hodit na Sheri, zoufale jsem si to přála. Kdyby ta ženská nevstoupila tátovi do života, tyhle rozhovory bychom vůbec nevedli a všechno by zůstalo jako dříve. Věděla jsem však, že tohohle džina s terčíkem už zpátky do lahve nenacpu.

Šťastná. Annabelle se mě zeptala, kdy jsem byla naposledy šťastná. Já přitom znala přesné datum i čas. Patnáctého května 2013 v 16.20. Bylo to pouhý okamžik předtím, než mi táta zavolal do Itálie, kam jsem se po studiu vypravila, a požádal mě, abych přijela domů, protože mámě zbývá jen několik týdnů života. Hned příštím letadlem jsem z Florencie odletěla.

Máma umřela po třech měsících, obklopená Annabelle, tátou a mnou. V tu chvíli jsem věděla, že mě nikdo nikdy nebude milovat tak jako ona, a když z máminých plic vyprchal poslední výdech,

vytratil se z mého života veškerá láska a štěstí. Netušila jsem, kam se poděly, a netušila jsem, jak je získat zpátky. Přála jsem si, abych je zase někdy našla, jenže ono to nebylo tak jednoduché.

Otevřela jsem fotoalbum a srdce se mi sevřelo. Tuhle kolekci jsem kdysi vytvořila sama. Obsahovala snímky z mého ročního zahraničního pobytu, kdy jsem na oslavu úspěšného dokončení studia projela celou Evropu. V době, kdy jsem se starala o mámu, jsem aspoň získala nějakou náplň. Úplně první fotka zachycovala moje rodiče a Annabelle, jak se se mnou loučí na Loganově mezinárodním letišti v Bostonu.

Přejela jsem po fotce konečky prstů. Po tátovi jsem zdědila oči a neústupnou bradu, ale husté světle hnědé vlasy, vysokou štíhlou postavu s malinko širšími boky i úsměv od ucha k uchu jsem měla po mámě. Otočila jsem na další stránku. Londýn. Ó, jak jsem si tohle město zamilovala. Big Ben. Metro. Tržnici na Portobello Road. Další stránka. Irsko. Práce na ovčí farmě v hrabství Kerry, kde jsem zůstala celé léto. Když jsem zavřela oči, ještě dnes jsem cítila sladkou vůni trávy, mlhu na tváři a teplé slunce na ramenou.

Prohlížela jsem si jednotlivé fotky, z nichž na většině figuroval zrzavý kluk s neposednými vlasy a darebáckým úšklebkem. Jukal do objektivu, jako by mě vyzýval, ať s ním tropím neplech. Colin Donovan. Několik let jsem si na něj vůbec nevzpomněla, přestože mě tehdy uchvacoval on sám i jeho rošťárny, jako když nás přesvědčil, abychom si z pana O'Briena trochu vystřelili a oblékli všem ovčím ve stádu pyžama. Té vzpomínce jsem se zasmála.

Zamžourala jsem, zakryla si ústa dlaní a znovu se zadívala do alba. Prolistovala jsem pár dalších stránek. V Paříži jsem poznala Jeana-Clauda. Z jeho francouzského přízvuku a odzbrojující krásy se mi podlamovala kolena. Dělal jsem tehdy chůvu v rodině Beauchampových a on pracoval v módním salonu pana Beauchampa jako návrhář. Byla jsem do něj totálně zabouchlá a s každým dnem,

kdy jsme se procházeli podél Seiny, drželi se za ruce a svěřovali se jeden druhému se svými sny, se moje láska prohlubovala.

Prolistovala jsem ještě pár zemí a hlavou mi v rychlém sledu létaly vzpomínky. Zamilovala jsem si Německo, Švédsko, Španělsko i Portugalsko, ale pak přišla Itálie. Ach, Florencie. Seznámila jsem se tam s Marcelinem DeCapiem. S tmavovlasým mladíkem s vášní pro víno a pro mě, jehož čokoládově hnědé oči mi viděly přímo do duše. Byl to rozený lichotník, o němž kolovaly zkazky, že svým vemlouvavým šepetem dokáže přesvědčit vinnou révu, aby správně dozrála. Mě dokázal přesvědčit i k něčemu dalšímu. Stále jsem na sobě cítila doteky jeho silných paží i hebkost jeho hustých tmavých vlasů, když jsem je držela mezi prsty. Povzdechla jsem si.

Marcelino byl jediný, s kým jsem po roce stráveném v zahraničí zůstala ve spojení. Ne, už jsme si nebyli blízcí. Naše kontakty, které měly během máminy nemoci a pozdějšího skonu podobu telefonátů, se záhy zredukovaly v pouhý vánoční blahopřání. Vlastně mám takový dojem, že jsem mu naposledy poslala jen firemní kartičku z práce, protože... to je ostuda.

Svezla jsem se na gauči a zavřela fotoalbum. Takže tehdy. Tehdy jsem byla naposledy šťastná. Během roku stráveného v cizině. Napadlo mě, že tu mladou ženu, která se kdysi zamilovala do Colina, Jeana-Clauda a Marcelina, už vůbec neznám. Nedokázala jsem se ani rozpomenout, jaké bylo cítit opojnou závrať z obyčejného úsměvu, jaké bylo zamilovat se do někoho až po uši.

Jsem vůbec ještě podobných citů schopná? Vážně jsem nevěděla. A existoval jen jeden způsob, jak to zjistit. Musela jsem se s nimi zase vidět. Představa, že odtud odjedu, že nechám všechno a všechny plavat, vrátím se do Evropy a najdu tři muže, kteří pro mě kdysi tolik znamenali, mi najednou připadala naprosto skvělá. Zároveň to bylo po několika letech poprvé, kdy jsem cítila, že mi v krvi opět koloje život. Teď už o tom nemohlo být pochyb. Musím se tam vrátit.

KAPITOLA 3

„Prostě odcházím,“ řekla jsem.

„Promiň, co jsi říkala?“ Aidan Booth si vytáhl z uší sluchátka a ukázal mi je. „Zrovna jsem meditoval.“

„Aha, tak promiň, že jsem tě vyrušila,“ odpověděla jsem. Rozhlédla jsem se po kanceláři a pokusila se v sobě najít stejné odhodlání jako před vteřinkou, když jsem slovo *odcházím* vyřkla poprvé. Stálo mě to tři šálky kávy a rychlý poslech skladby *Flawless* od Beyoncé, abych se patřičně napumpovala. Byla jsem připravená jako ještě nikdy, a najednou... nic.

Aidanovi bylo dvaasedesát a měl dlouhý šedivý plnovous, jehož špička se dotýkala druhého knoflíku jeho polokošile Henley. Husté kudrnaté a taky řádně šedivé vlasy si vzadu stahoval do culíku, který mu sahal do poloviny zad. Byl to vegan, žral ekologii, a přestože působil jako generální manažer fondu vybírajícího od firem prostředky pro Americkou koalici proti rakovině, utrácel jen velmi střídmě, používal co nejméně plastů a v rohu kanceláře měl hydroponickou zahrádku, kde mu na velkém kovovém válci připomínajícím obří stvol vyrůstaly různé druhy salátů s listy velkými jako sloní ucho.

„V pohodě,“ řekl. Tohle opakoval pořád. Byla to taková jeho mantra. Za dlouhé roky, co jsem pro Aidana pracovala, se snad

nikdy nestalo, že by něco nebylo v pohodě. „Cos mi potřebovala říct, Chelsea?“

„Že odcházím,“ řekla jsem. Vyznělo to úsečněji, než jsem si přála, a tak jsem se sama nad svými slovy otrásla.

Aidan zamžoural, vrazil si do pravého ucha prst a zakroutil jím, jako by si chtěl vydlábnout ušní maz. Nakonec kývl. Bylo to pomalé přitakání, jako by si přivykal na nečekané vybočení z běžného nezávazného hovoru. „Rozumím. Smím se zeptat proč?“

Vyfoukla jsem z plic vzduch. Kolik mu toho chci říct? Sama jsem si nebyla jistá. Jak mu můžu vysvětlit, že se táta znovu žení, já z toho blbnu, a že když nepočítám jedno video, na kterém buclaté koťátko uvízlo v úzké nohavici, zasmála jsem se naposledy bůhví kdy?

„Potřebuju najít samu sebe,“ řekla jsem nakonec. Znělo to bohémsky neurčitě, takže jsem si říkala, že zrovna Aidan by to mohl pochopit.

Zvedla jsem ruku, upravila si stuhu ve vlasech vzadu na krku a začala žmoulat jednu náušnici. Neustále jsem se bezděky ošívala, takže jsem působila nervózně, což jsem si přesně nepřála. Sepjala jsem tedy ruce v klíně, abych si je trochu hlídala. Přitom jsem paradoxně nervózní nebyla, vážně ne. Věděla jsem, že je to správné rozhodnutí. Můj život se stal předvídatelným jako zemská přitažlivost a přišel čas s ním trochu zatřást.

Aidan se pohlídl po vousech. Tahle manýra se u něj vyvíjela paralelně s porostem. Když jsem do firemního oddělení Americké koalice proti rakovině nastoupila, byl nakrátko ostříhaný a hladce oholený. Za sedm let mého působení však prošel pomalou, leč setrvalou proměnou, jako když eroze podemílá pobřeží – v jeho případě však šlo spíš o proces zalesňování řízeného používáním olejů a pletením copánků.

Podívala jsem se na vlastní odraz v okně za jeho stolem. V tu

chvíli mi došlo, že já jsem se naopak za těch sedm let nezměnila vůbec. I dnes jsem měla na sobě obvyklou pouzdrovou sukni, hedvábnou halenku dopnutou až ke krku a na míru šité sáčko. Byla to moje pracovní uniforma, kterou doplňovaly lodičky na úzkém podpatku, přidávající k mé výšce pět centimetrů, takže jsem měřila metr sedmdesát dva brutto. Sukně pro dnešní den měla stejně jako lodičky barvu tmavě modrou, sako bylo šedozelené a halenka béžová. Stejně jako každý den jsem měla i dnes na sobě náušnice v podobě diamantových pecek a prsten s perlou, které kdysi patřily mámě. A také vlasy sahající po ramena jsem měla sestříhané podle módy staré nějakých sedm let. Vždycky jsem si je vzadu na krku stahovala stuhou – nikdy jsem je neměla rozpuštěné, nikdy jsem se nenechala ostříhat jinak než takhle.

Možná to bylo tím, že mi vyhovovala jednoduchost vyplývající ze zavedeného řádu. Ráno mě nečekala nepříjemná překvapení. Přistupovala jsem k sobě stejně jako ke svému životu – všechno mělo své místo a všechno na svém místě i bylo. Táta měl vlastně pravdu: vážně jsem přestala růst.

Jenže navzdory vycizelovanému vzhledu jsem byla uvnitř nervózní. Jak Aidan můj odchod přijme? Pochopí, že jsem tento krok musela udělat? Anebo se mi ho pokusí rozmluvit? Nevěděla jsem, jestli bych mu uměla odolat. Dokázala jsem od firem získat spoustu peněz. Nebylo ode mě nabubřelé myslet si, že naše oddělení je tak úspěšné hlavně díky mému příspěvku. Sám Aidan to ostatně každý rok konstatoval ve výročních zprávách.

„Takže budeš hledat osvětlení?“ zeptal se mě. Tvářil se, jako by se to snažil pochopit.

Během naší několikaleté spolupráce se Aidan stal taky buddhistou – odhodil své katolické kořeny a oddal se dalajlámovu učení. Jenže právě proto by měl pochopit, proč potřebuju odejít. Nebo ne? Propletla jsem prsty a pokusila jsem se je nemačkat moc silně.

Rozhodně jsem od něj nechtěla slyšet nabídku, že mi zajistí místo někde v buddhistickém centru. Už mi to jednou navrhl, když jsem se mu před lety svěřila s obavou, že trpím syndromem vyhoření.

„Osvícení ani tak ne,“ odpověděla jsem. „Spíš bych se potřebovala rozsvítit.“ Setkala jsem se s jeho laskavým pohledem, zhluboka jsem se nadechla a dodala jsem: „Potřebuju si připomenout, jaké to je, když je člověk šťastný. Potřebuju v sobě znovu objevit smích.“

Aidanovi změkly oči. Vousy mu v rozích zešpičatěly, což znamenalo, že se usmívá – přes kníry se to dalo těžko poznat, ale ze zkušenosti jsem to věděla. Měla jsem pocit, že se snaží rozpomenout, jak vlastně můj smích zní. A když se mu mezi obočím objevily dvě hluboké svislé čárky, vyrozuměla jsem, že si na něj nevzpomíná. Tak to jsme byli dva. Nevím, jaký zvuk jsem vydávala, když mě něco pobavilo, ale určitě to znělo přinejlepším nakráple.

Aidan se předklonil, opřel se lokty o stůl a zamyšleně sepal prsty. Měřil si mě tím svým pronikavým, bledě modrým pohledem a já cítila, jak mi v hrudi buší srdce. Od předloňského roku, kdy mě povýšili na ředitelku pro významné příspěvky, k čemuž jsem se propracovala po pouhých pěti letech působení ve firmě oproti všeobecně vyžadovaným deseti letům praxe, nebyla jsem ani den nemocná, nevzala jsem si ani den dovolené a celkově jsem v práci nezmeškala ani jeden jediný den.

„Uvědomuješ si, že tím ohrožuješ veškerou práci, kterou jsi investovala do spolupráce se Severin Robotics?“ řekl Aidan suše.

Sklopila jsem hlavu. Uvědomovala jsem si to. Dokonce to byl hlavní důvod, proč jsem v noci nespala víc než dvě hodiny a proč jsem se teď potácela ve stavu malátného polovědomí, ve kterém bych dala všechno na světě, dokonce i svoje oblíbené flanelové pyžamo se vzorem kravské srsti, za možnost někam se natáhnout a dát si na chvíli šlofíka.